

Goldberg: Hoffmane, nechte toho.

Hoffman: Co jsem udělal?

Goldberg: Tohle není ztracený pes nebo kočka.

Hoffman: Mě nebudete poučovat. Já vím, jak v takových situacích jednat. Musíme informovat ruskou ambasádu.

Goldberg: Už hodinu se tam snažím dovolat.

Hoffman: Volal jste Schillingera?

Goldberg: Ano.

(*Vejde Lucie Rosenová.*)

Lucie: Jistě se to nějak vysvětlí.

(*Vejde Schillingera.*)

Schillingera: Pánové, dobrý den. Mluvil jsem s jedním důvěrníkem z ruské ambasády. Podle jeho informací opustil Teremin Spojené státy americké. Je na palubě lodi, která míří do Leningradu. Starý boševík.

Goldberg: To zjednodušujete.

Schillingera: To je jméno té lodi.

(*Všichni si tuhle zprávu musejí nějak přebrat.*)

Schillingera: Vy víte, proč odjel?

Goldberg: Nevím přesně.

Schillingera: Dlouho jsem ho neviděl. Změnil se?

Goldberg: Vůbec ne. Byl pořád stejný. Pořád měl plnou hlavu plánů.

Schillingera: Takže se zbláznil.

Goldberg: Neřekl bych.

Schillingera: V dnešní době může do Ruska odjet jen blázen.

Goldberg: Myslím, že to bylo jeho svobodné rozhodnutí.

(*Pauza.*)

Hoffman: Navrhují, abychom na památku Lva Sergejeviče zahráli jeho oblíbenou skladbu.

Goldberg: Tryznu za Teremina? Copak je mrtvý? Jede na nějaké lodi, dívá se na oceán a je spokojený.

Hoffman: Podle informací, které máme, nepřežije Teremin v Rusku déle než pár měsíců.

Lucie: Ale prosím vás!

Schillingera: Až Teremin zemře, pravděpodobně se to nedozvíme.

(*Pauza.*)

Lavinie: Jakou skladbu navrhuje?

Hoffman: Rachmaninovu Vokalizu.

Lavinie: Tu přece nikdy neměl rád.

Lucie: Tu jedinou miloval.

Lavinie: Měl rád Podmoskovnye večera.

Lucie: Pokud vím, tak ty zrovna ne.

Hoffman: Tak jakou skladbu?

Lavinie: Podmoskovnye večera.

Schillingera: Nebo První aerofonickou suitu.

Hoffman: Tu rád neměl určitě.

Schillingera: Jak to víte? To je skladba, která by se například teď výborně hodila.

Lucie: To už raději Skřivánka.

Schillingera: Od Glinky?

Lavinie: Skřivánka hrál pro Lenina.

Hoffman: Ano. A měl Lenina rád?

Schillingera: Proč sem pletete Lenina?

(*Pauza.*)

Goldberg: Ano. Těžko říct, co měl skutečně rád.

(*Hoffman se staví za tereminvox.*)

Schillingera: Chcete hrát na tereminvox?

Hoffman: Ano. Na co jiného?

Schillingera: A měl ho rád? Nebudeme přece hrát na jeho památku na něco, co nenašel.

Hoffman: Pánové, to je patová situace.

Goldberg: Ano. Nejlepší bude nehrát vůbec nic.

(*Lavinie začne broukat na ústa píseň Štěp širokaja.*)

Ostatní se přidají. Po chvíli je přeruší Schillingera.

Tam je sexta. Goldbergu, sexta.

(*Ida ke klavíru a zcela zničí celou tuhle skladbu i samotnou tryznu.*)

Vyline se sovětská státní hymna zpívaná dětským sborem. Začínají „Závěrečné tituly“.

Schillingera: V roce 1943 hledal Alfréd Hitchcock nějaký zvláštní hrůzostrašný hudební nástroj a zjistil,

že v Hollywoodu je jeden člověk, Samuel Hoffman, který je u odborů vedený jako „tereminista“.

A pozval ho, aby jim nahrál do filmu takové ty táhlé tóny, plné hrůzy. Ten film se pak velice proslavil, možná právě díky tomu nástroji. A Samuel Hoffman pak během padesátých a šedesátých let nahrál teremin do všech těch hororových filmů.

Goldberg: Hoffman sám udělal pro popularizaci tereminu víc než my všichni dohromady. Zemřel v roce 1967 jako relativně bohatý člověk.